

Tháng 6, 2014 – Phần 1

VẾT BÙN RA SỎI ĐÁ

Sông, đìa? Bùn ngập gót
chân
Bao em bé bỏng chân trần vết
chi?
Tuổi xuân mũm mĩm xuân thì
Thương cho sỏi đá hóa gì ra
com?
Ý Nga, 14-6-2014

DÀM MƯA RA BIỂN GIỖ NGƯỜI

Xương người chìm khuất rong rêu
Nhưng hồn linh hiển tiếng kêu giết thù
Sông, rừng, mặt trận, biên khu
Chinh phu, chinh phụ vượt tù năm xưa
Nghe trong từng giọt nước mưa
Mặn như nước mắt ai chưa về trời.
Ý Nga, 14-6-2014

HAI CHA CON

Truyện của Phương Lan

Bữa cơm chiều hôm đó vắng mặt thằng Tuấn, nó nói đến nhà bạn học bài, và sẽ về trước giờ ăn. Nhưng ngoài trời đã tắt hẳn nắng, thành phố lên đèn đã từ lâu rồi, mà Tuấn vẫn biệt tăm. Mọi người bắt đầu sốt ruột, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Ông Bình cứ đi qua, đi lại trong phòng cả chục lần. Sau cùng, khi chuông đồng hồ gõ tám tiếng, không thể chờ đợi lâu hơn, ông ra lệnh cứ ăn trước. Mọi người cầm đũa một cách uể oải, mặt người nào cũng lộ vẻ lo lắng. Thường thì bữa cơm chiều là lúc vui nhất, cả nhà quây quần bên bàn ăn, kể cho

nhau nghe đủ thứ chuyện xảy ra trong ngày. Nhưng hôm nay, mọi người đều im lặng, nhai, nuốt chậm chạp, mặc dù đồ ăn rất ngon. Thăng Cường, con Dung thường ngày nói tía lia, ồn ào nhất nhà, bây giờ cũng chỉ cúi đầu ngồi ăn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cha mẹ với vẻ sợ sệt, làm như chính chúng là kẻ có lỗi. Không khí trong phòng ăn có vẻ nặng nề, chỉ nghe tiếng lách cách của chén đĩa, và tiếng máy lạnh chạy ù ù.

Ông Bình hỏi vợ:

- Đạo này nó hay vắng nhà, mà bà có biết nó đi đâu không?
- Làm sao biết được? Bà Bình dè dặt trả lời, thấy nó nói là đến nhà bạn học bài, tôi nghe vậy thì chỉ biết vậy, chứ làm sao kiểm soát?
- Hừ! bà là mẹ thì phải để mắt đến con cái chứ?

Sau cùng, gần 9 giờ, khi bữa ăn sắp chấm dứt, mọi người sắp sửa dùng đến món tráng miệng, thì có tiếng xe dừng ngay trước cửa nhà, một đứa bạn của Tuấn đưa nó về. Bà Bình vui mừng đứng dậy, toan lấy thêm thức ăn, nhưng Tuấn lắc đầu nói:

- Con ăn ở nhà bạn rồi.

Nói xong, nó đi một mạch lên lầu, không nhìn ai cả. Ông Bình nhìn theo con, chăm chú quan sát một hồi, rồi cau mày nói:

- Nó nói dối, đến nhà bạn học bài mà sao không đem theo sách vở chi cả? Thăng này hỏng, phải phạt nó mới được, tôi sẽ không mua xe cho nó như đã hứa.

Noi xong ông cũng lên lầu, nhưng vào phòng riêng của ông, chứ không vào phòng Tuấn. Bà Bình ngạc nhiên, rồi thở ra nhẹ nhõm. Tự thuở giờ, ông Bình vốn có tiếng là một người cha nghiêm khắc, bà chờ đợi một con thịnh nộ của chồng sẽ bộc phát dữ dội, nào ngờ chỉ có thế. Đạo này, báo cáo của nhà trường cho thấy điểm số trong học bạ của Tuấn tụt xuống một cách thê thảm, gần như đội sổ. Mặc dù Tuấn làm ra vẻ siêng năng, hay đi sớm về khuya, lúc nào cũng nói là đến nhà bạn để học nhóm. Nhưng bà biết là Tuấn nói dối, linh tính của một người mẹ cho bà thấy là Tuấn đang có điều gì lo nghĩ, trông nó có vẻ chán đời mà bà không hiểu tại sao.

Năm nay Tuấn mười bảy tuổi và đang học lớp 12. Ở Mỹ, mười tám tuổi là có thể sống độc lập, nên nhà trường và phụ huynh tiếp tay nhau sửa soạn cho học sinh vào đời. Ngay từ lớp 11, nhà trường đã bắt đầu dạy học trò tập và đi thi bằng lái xe. Nhiều đứa bạn của Tuấn đã được cha mẹ sắm cho xe hơi riêng, Tuấn cũng vừa mới đậu bằng lái xe, và được cha hứa sẽ mua cho một cái xe hơi cũ vào cuối học kỳ này. Cả ba anh em nó đều háo hức, và Tuấn đã hứa sẽ cho các em đi ké. Nhưng bây giờ thật là hết hy vọng, Cường và Dung tiu nghỉu, chúng lên vào phòng anh, báo tin chẳng lành, Tuấn chỉ nhếch miệng cười nhạt:

- Cam đoan ông già sẽ không phạt tao đâu. Đừng lo! ông chỉ dọa thôi, rồi tụi bay coi, ông sẽ phải mua xe cho tao mà.

Hai đứa nhỏ nhìn nhau ngơ ngác, không hiểu gì cả, chúng cho rằng anh chúng nói ngông, nhưng Tuấn vẫn cười một cách tự tin:

- Tao không xạo đâu, chúng mày cứ chờ coi.

Vì sao Tuấn có thể nói một cách quả quyết như thế? Thật ra cũng chẳng có gì khó hiểu cả, chỉ vì Tuấn tình cờ biết được bí mật của ông bố. Từ đó, cậu đâm ra xem thường, không còn kính phục cha như trước nữa.

Số là hôm đó, ông Bình có việc phải đi vội, và bỏ quên điện thoại di động ở nhà. Tuấn đang ngồi học bài, tiếng điện thoại reo liên tục làm cậu bực mình vì bị chia trí, đến lần thứ năm, thứ sáu... thì cực chẳng đã, cậu phải bốc điện thoại lên nghe. Những tiếng nói ở đầu giây bên kia làm cậu giật nảy mình, ngồi thẳng người lên:

- A lô, anh Bình đó hả? em, Diễm Thu đây! anh khoẻ không? lóng rầy bị mẹ vợ già kiểm soát chặt chẽ lắm hay sao, mà không thấy gọi cho em? Bận gì thì bận cũng phải nhắn lại cho em vài lời chứ? sắp đến sinh nhật em rồi đấy, liệu mà chuẩn bị quà cáp gửi về cho em. Còn cái vụ căn nhà đã đặt cọc, anh phải lo tiến tới đi chứ? chủ bán cứ dục phải trả nốt, mà em thì làm gì có tiền?

Tuấn há miệng kinh ngạc, không nói được lời nào, cậu còn đang bàng hoàng thì tiếng nói bên kia lại tiếp tục, lần này đổi qua giọng nũng nịu, vùi vnh:

- Tết này mình về với em được không? Nhớ quá, có người yêu ở xa buồn chịu không nổi. Hay là mình ly dị phút con mẹ khom già ấy đi cho rồi? thu xếp công việc xong rồi về Việt Nam ở luôn với em, chịu không cung? Kìa! sao không thấy anh nói chi cả?

Bấy giờ Tuấn mới mở miệng được, lạnh lùng:

- Tôi không phải là Bình.

Ngờ ngàng một giây, rồi tiếng người đàn bên kia đầu giây vội vã:

- Ồ xin lỗi, tôi gọi nhầm số.

Lập tức bà ta tắt máy nghe cái cụp, Tuấn cũng đặt điện thoại xuống, bàng hoàng như người vừa tỉnh dậy sau một cơn ác mộng. Ngồi một lát, chờ cho tim bớt đập, Tuấn dò theo số điện thoại, và đọc được nhiều tin nhắn cũng của người đàn bà tên Diễm Thu ấy, toàn một giọng tình tứ lả lơi, và sau cùng là... nã tiền. Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là cha cậu đã có nhân tình. Sau khi bình tâm nhớ lại, suy xét, và phối hợp mọi sự kiện, bây giờ thì cậu hiểu cả, cậu hiểu vì sao dạo này cha cậu hay tìm cớ để về Việt Nam nhiều như đi chợ. Ông viện đủ mọi lý do: khi thì thăm người nhà đau yếu, khi về xây mộ ông bà, khi về nghiên cứu tình hình để sửa soạn cho một cuộc kinh doanh trong tương lai... Bà và các con nghe vậy thì chỉ biết vậy, chứ chẳng ai nghĩ tới việc tìm hiểu xem ông nói thiệt hay là nói dối.

Gia đình Tuấn thuộc loại khá giả, ông Bình là chủ nhân của hai tiệm buôn vải vóc, quần áo phụ nữ và một trung tâm băng nhạc khá đông khách, lợi tức đủ để gia đình sống một cách thoải mái, lại có cửa ăn, cửa để. Ông Bình vừa chẵn sáu mươi, bà Bình mới ngoài năm mươi tuổi, ông bà có ba người con: hai trai, một gái, Tuấn là lớn nhất, đang học năm chót của trung học, hè tới sẽ thi vô đại học. Ông Bình là một doanh gia thành công trên thương trường, con cái đều ngoan ngoãn, chăm học. Người ngoài nhìn vào, ai cũng nói đây là một gia đình hạnh phúc, chính mẹ cậu cũng thường hãnh diện khoe với mọi người, rằng bà có ông chồng đàn hoàng, đứng đắn. Ngờ đâu bà đã làm, cũng như mọi người đều làm, có ai ngờ con người trông đạo mạo, nghiêm trang kia, thật ra chỉ có cái vỏ bề ngoài, che dấu một tâm địa thấp hèn ở bên trong. Còn đâu hình ảnh của một người cha đạo đức, mẫu mực, mà

cậu vẫn tôn kính? Những lời giáo huấn nghiêm trang cha cậu vẫn răn dạy con cái chẳng qua chỉ là diễn xuất mà thôi, như người đóng kịch trên sân khấu. Khi bức màn nhung đã buông xuống, son phấn đã rửa sạch, bộ mặt thật của diễn viên mới lộ ra, khác hẳn. Tuấn đau lòng nhận thấy bi kịch của gia đình cậu không phải mới xảy ra lúc gần đây, mà thật sự đã bắt đầu từ hai năm về trước. Sau chuyến theo bạn bè đi du lịch Việt Nam về, Tuấn thấy cha có vẻ hơi khang khác, ông có vẻ lo ra, và luôn luôn than phiền dạo này làm ăn thất bại, tiền chỉ có ra, mà không vô. Ông nói dạo này kinh tế xuống thấp, thất nghiệp đông, hàng hoá ít được tiêu thụ, phải giảm giá mới có người mua, vì vậy những nhà buôn không kiếm ra lời, cứ phải ăn vào vốn. Ông nói vậy để giải thích cho bà vì sao tiền để dành trong chương mục tiết kiệm của gia đình cứ hao hụt dần. Ông nói sao thì bà hay vậy, không hề nghi ngờ, bà vốn tin chồng, và thật ra lời lẽ rất khó mà kiểm soát. Nghe vậy, cả nhà đều lo lắng, nào ngờ ông đem tiền cho gái...

Từ lúc tình cờ khám phá ra những bí mật của cha, cậu thiếu niên mười bảy tuổi, chưa bao giờ nhìn thấy mặt trái của cuộc đời này, đâm ra thất vọng náo nê. Từ nhỏ, cậu đã coi cha như một vĩ nhân, tượng trưng cho tất cả những gì cao đẹp nhất. Bây giờ ông vĩ nhân đã tự hạ bệ, Tuấn thấy ông sao tầm thường quá, cậu xót xa nhận thấy lòng kính trọng của cậu đối với cha không còn được như xưa. Tuy trong tâm bất bình, nhưng Tuấn vẫn giữ kín, không hé môi cho ai biết, cậu không muốn thấy cảnh một gia đình đang đầm ấm, yên vui, bỗng dưng bị xáo trộn, cậu cũng không muốn thấy mẹ buồn. Nhưng lòng cậu lại buồn vô hạn, vì đã mất hết niềm tin vào cuộc đời. Trong tâm trạng hoang mang, chán nản đó, Tuấn bị lũ bạn xấu rủ rê, và cậu đã buông thả, theo chúng bạn tập tành con đường ăn chơi, để trả thù đời.

Ông Bình, qua lời kể của cô nhân tình, cũng đoán biết là Tuấn đã rõ những bí mật của ông, nên trong lòng ông cứ bứt rứt không yên. Ông hay lén rình xem thái độ của con, và nghĩ bụng nếu nó cũng bắt chước ông, đi vào con đường hư hỏng sớm như thế, thì nguy quá, phải cứu vãn tình thế mới được. Ông chờ dịp bà vắng nhà, qua tiểu bang khác, thăm ông bà nhạc, mới gọi Tuấn vào phòng riêng, cho ông nói chuyện.

Chẳng cần thông minh, Tuấn cũng biết ngay là chẳng có chuyện gì ngoài chuyện cha có bồ nhí. Không hiểu ông sẽ thanh minh, thanh nga thế nào để chối tội? hay là ông định hỏi lộ cho cậu một món tiền, để cậu khỏi mách mẹ? Một ý nghĩ làm cho Tuấn mỉm cười, nhân dịp này tổng tiền ông già cho bố ghét? Nhưng rồi cậu lại gạt ngay ý tưởng đó, dù sao cậu thiếu niên mới tập tành hư hỏng này cũng chưa đến nỗi đánh mất nhân cách. Cậu chỉ muốn nhắc nhở cha thôi, rằng ông đang là tấm gương để con cái noi theo mà bắt chước, rằng con cái nên hay hư là tùy tư cách của người cha. Nghĩ thế, cậu chuẩn bị thái độ, và ung dung vào phòng, ngồi đợi.

Ông Bình mở đầu câu chuyện bằng một giọng tra hỏi, nhưng không có vẻ gì gay gắt:

- Tôi qua, con đi đâu mà quá nửa khuya mới về?
- Con đến nhà bạn học bài. Tuấn nói dối tinh bơ.
- Đứa nào?
- Thành Hùng.

Tuấn nói đại tên một đứa bạn chăm học, nào dè cha cậu đập tay xuống bàn đánh thình một cái, quát:

- Nói láo! Tôi qua tao mới nói chuyện với ba thằng Hùng, mà đâu có tới nhà nó? Tuấn giương mắt nhìn cha, không hề sợ sệt, ông già đang tra gan, hỏi tội cậu ư? thật là buồn cười, ông cũng dối trá, lại tra vặn thằng con về tội dối trá? Được, đã thế phải cho ông biết là cậu đã rõ hết mọi chuyện, để xem thái độ của ông ra sao? Nghĩ vậy, Tuấn sửa thế ngồi ngay ngắn lại, điềm tĩnh:

- Vậy thì con nói thật, hôm qua con đi vũ trường, nhảy đầm với bạn gái. Ông Bình ngạc nhiên, không ngờ thằng Tuấn dám to gan đến thế, nó dám nói huých tẹt cả ra, mà không cần che đậy chi cả, chứng tỏ nó đã hết sợ ông rồi. Coi cái bản mặt ngang tàng của nó kìa! sẵn sàng nghênh chiến đó, gắng với nó bây giờ là hỏng hết, nó sẽ đương đầu cho tới cùng. Mà đấu với nó, chắc chắn ông sẽ thua thê thảm, bởi vì nó đã nắm được cái tẩy của ông. Ông xiù xuống ngay, thôi đành chịu lùi một bước vậy, ông cố nén tiếng thở dài, lần đầu tiên người cha làm lỗi này cảm thấy nhục nhã, vì đã đánh mất oai quyền làm bố. Ông xuống giọng, nhỏ nhẹ:

- Năm nay con đang học lớp 12 là năm then chốt ở trung học, nếu điểm số kém, con sẽ không được lên đại học, vì không trường nào sẽ nhận con cả. Tương lai của con là do con quyết định, sau này con sẽ làm nghề gì? nếu không có chút vốn học vấn trong tay? Còn nhỏ, sao con không học hành chăm chỉ, lại đi vào con đường ăn chơi sớm thế?

- Vậy ba nói hể lớn tuổi thì mới có quyền ăn chơi hay sao? Tuấn hỏi một câu rất ngây thơ làm ông Bình bối rối, lúng túng mãi mới tìm ra câu trả lời:

- Không phải vậy, nhưng... nhưng người già làm gì có tương lai mà sợ hỏng?
- Con lại nghĩ khác, người già không có tương lai, nhưng có quá khứ, nếu không cẩn thận, họ có thể phá hỏng tất cả những gì họ đã xây dựng trong quá khứ. Ông Bình giật mình, thằng Tuấn không còn con nít như ông tưởng, nó đã biết nhận xét, suy nghĩ như người lớn, cậu thiếu niên thông minh, can cường này giống y chang hình ảnh của ông thời còn trẻ. Ông nhìn con bằng ánh mắt thương yêu:

- Con đã trưởng thành rồi đó!

Tuấn cười ngượng ngịu:

- Con cũng nghĩ vậy, mà ba có biết cái gì đã làm cho con trưởng thành trước tuổi không?

Ông Bình lại giật mình, nét mặt hơi biến đổi. Thấy vậy Tuấn vụt hỏi hận và thôi ngay ý định khiêu chiến, vì thật lòng cậu cũng không muốn dòn cha vào thế bí. Vội vã cậu sửa lại nét mặt hiền hoà:

- Mà thôi con cũng chẳng nói, vì có thể là con hiểu lầm.

Ông Bình thở ra nhẹ nhõm, nhìn con bằng cặp mắt thâm cảm ơn. Người cha tội nghiệp này thấy cần phải nói một cái gì đó để vớt vát lại một chút sĩ diện, nhưng ông nghĩ không ra. Hai cha con ngồi im một lúc lâu, sau cùng ông lên tiếng, ông nói với con như tâm sự với một người bạn:

- Đạo này ba có nhiều chuyện lo nghĩ. Công việc làm ăn của ba bị thất bại, vì kinh tế suy thoái là tình trạng chung, gia đình nào cũng bị ảnh hưởng, vì vậy ba có ý định dời đổi cơ sở làm ăn về Việt Nam...

Tuấn buồn cười và thương hại cho cha, ông đang cố tìm cơ để bào chữa cho những việc làm sai quấy của ông đây. Cậu mỉm cười, hỏi:

- Ba có chắc về Việt Nam làm ăn, ba sẽ thành công không?

- Không chắc lắm, nhưng nếu không thử thời vận thì sao biết được? Đó là lý do đạo này ba hay về Việt Nam... Việc này tốn nhiều thì giờ lắm, trước hết là phải nghiên cứu tình hình, tìm địa điểm thuận lợi, tìm người hợp tác, rồi còn phải giao thiệp, phải xuất vốn nữa...

Tuấn lại cười thâm trong bụng, nhưng không nở làm cho cha bề mặt, cậu vờ tin thật và gật gù:

- Con hiểu rồi, ba giải thích vì sao mà quỹ tiết kiệm của gia đình mình hao hụt và ba hay về Việt Nam. Nhưng...Tuấn ngưng lại, cố lựa lời cho cha khỏi đau lòng, nhưng ba nên cân nhắc, suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi quyết định xem có nên đem tất cả vốn liếng mà ba má đã khổ công gây dựng, chắt chiu dành dụm trong hai mươi lăm năm trời, để đổi lấy một thứ mà chính ba cũng không biết chắc là sẽ thành công? Ba có nghĩ đến hậu quả không? nếu thất bại thì gia đình mình tan vỡ là chuyện dĩ nhiên, mà tương lai của các con cũng sẽ hỏng cả, vì tụi con còn tâm trạng đầu mà học hành?

Ông Bình thâm phục đũa con khôn lanh, nó vừa giữ thể diện cho ông, nhưng đồng thời cũng không quên mục đích, nó đang gián tiếp ra điều kiện cho ông chọn đó, hoặc là gia đình, hoặc là mối tình phù phiếm, chứ ông không thể có cả hai. Máy lúc gần đây, ông đã suy nghĩ lại và thấy mình dại, chỉ vì một chút thú vui bất chính, ông muốn hưởng thụ để vớt vát tuổi già, mà ông đã đánh mất bao nhiêu thứ: uy tín đối với con cái, hạnh phúc gia đình và cả tiền bạc nữa chứ. Ấy là chưa kể những tiếng thị phi, những khổ tâm nhọc trí mà ông phải lo đối phó che đậy, dấu giếm tội lỗi. Bây giờ thì ông tỉnh ngộ rồi, ông nhất quyết làm lại, ông muốn nói cho con ông hiểu để nó yên lòng. Dịu dàng mỉm cười, ông vỗ nhẹ vai Tuấn:

- Con nói phải, đó chỉ là một việc làm hồ đồ nhất thời. Máy lúc sau này, ba đã bình tâm suy nghĩ lại, và thấy không thể tiếp tục một chuyện làm ăn bấp bênh như vậy được, nên ba đã quyết định chấm dứt. Ba không còn ý định thay đổi công việc nữa, ba sẽ lo chân chính, tu bổ lại máy cơ sở làm ăn của gia đình mình ở đây, con yên tâm.

- Cảm ơn ba!

Lòng Tuấn bùng lên một niềm vui khó tả, cậu cũng nhìn cha bằng cặp mắt vô cùng thương yêu:

- Con cũng xin lỗi đã làm ba buồn lòng bấy lâu nay. Con hứa từ nay sẽ chăm học và không lêu lổng nữa.

Ông Bình gật đầu, giọng cảm động:

- Phải vậy mới đúng con ạ. Đòi người ai cũng có lúc làm lỡ, nhưng phải biết tỉnh ngộ và dừng lại đúng lúc, đừng để sự việc đi quá xa. Thôi bây giờ con về phòng học bài đi!

Tuấn chào cha và bước ra cửa. Nhìn theo bóng con đi khuất sau hành lang, ông Bình lẩm bầm một mình:

- Mong nó cũng rút được một bài học kinh nghiệm, để sau này đi trên con đường đời, khỏi vấp phải vết bánh xe cũ mà ta đã đi.

Ông thấy lòng nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng đeo đẳng làm ông bút rút, khó chịu cả mấy năm trời. Ông thong thả bước ra vườn sau, nhìn mấy cây mai, cây đào đơm chỉ chít những nụ, ông mỉm cười:

- Lại sắp tết nữa rồi.

Tết năm nào bà cũng gói bánh chưng. Tội nghiệp người vợ hiền đã đi bên cạnh ông suốt hai mươi lăm năm trường, tận tụy hy sinh, chăm lo từng miếng ăn, giấc ngủ cho chồng, con. Năm nay bà không gói bánh chưng, cũng chẳng sửa soạn nhà cửa, vì bà tưởng ông không ăn Tết ở nhà, bà buồn nên đi thăm ông bà ngoại của xấp nhỏ cho khuây khoả. Ông đang sốt ruột mong bà về, để nói cho bà biết rằng ông đã tỉnh ngộ rồi, bà không có gì phải lo buồn nữa. Thay vì về Việt Nam với nhân tình, ông sẽ đưa vợ con đi du lịch một chuyến, sau khi ăn một cái Tết lớn ở nhà. Tối nay ông sẽ điện thoại cho vợ biết quyết định ấy và dặn bà về sớm.

- Chắc má nó mừng lắm.

Vừa tỉ mẩn ngắt mấy cái lá mai, ông vừa mỉm cười một mình, mấy hôm nay thời tiết thay đổi rõ rệt, lại một mùa Xuân nữa sắp về.

PHƯƠNG - LAN

(Trích trong tập truyện *Láy chồng xa*)

LÀM BỐ

Nguyễn Thị Thanh Dương.

Tôi và vợ chồng anh Thạch bước vào nhà hàng. Nhà hàng này ngày thường đã đông khách, chiều cuối tuần càng đông hơn.

May mắn chúng tôi có ngay một bàn nhỏ nơi góc phòng thật gọn và ấm cúng. Tôi vừa kéo ghế ngồi thì anh Thạch rổi rít nói với tôi:

- Chị hãy nhìn phía trước mặt chúng ta nơi bên trái có chàng thanh niên vừa ăn xong đang đứng dậy có lẽ sắp ra về. Kìa, kìa anh ta đang bước ra.

Chị Thạch gạt đi:

- Anh có chuyện gì mà vội thế, để chúng ta thong thả rồi nói...

Nhưng chị Thạch cũng nhìn theo hướng chồng chỉ và mỉm cười:

- À, em biết rồi...

Tôi chỉ thấy một chàng trẻ tuổi đẹp trai nhưng không hiểu sao chiều cuối tuần anh lại lẻ loi đi ăn một mình và nét mặt không mấy tươi vui yêu đời như mọi người xung quanh. Anh ta

bước ra khỏi nhà hàng mà chẳng buồn ngó nghiêng bên phải bên trái làm như cuộc sống xung quanh chẳng nghĩa lý gì.

Anh Thạch nói:

- Thằng bạn vai em của tôi đó, Tài là một tay thợ sửa xe tài giỏi của shop tôi, thật đúng với cái tên Tài cha mẹ đặt cho. Thôi, chúng ta gọi đồ ăn rồi tôi sẽ kể chị nghe câu chuyện về Tài, hi vọng chị sẽ có một đề tài để viết truyện.

Tôi đoán:

- Chắc là một chuyện tình lãng mạn hả anh Thạch? Vì Tài vừa trẻ đẹp vừa có tài thế kia thiếu gì cô thương?

*****

Anh Thạch đang ngồi trong văn phòng của shop sửa xe bận rộn với mớ giấy tờ order hàng để chuẩn bị gửi đi thì thợ máy Hiếu bước vào:

- Anh Thạch, có một cô gái trẻ đẹp bụng bầu với vẻ mặt đau khổ đến tìm anh.

Thạch giật mình ngạc nhiên:

- Sao lại tìm tôi?

- Trời, trông anh hốt hoảng làm như ...anh là tác gia cái bầu. Chuyện cô có bầu và muốn tìm anh hoàn toàn không liên quan đến anh

- Cô bụng bầu tới đây chắc là nghiêm trọng rồi dù tác gia cái bầu không phải là tôi. Hay cô ta là khách hàng sửa xe muốn gặp chủ shop để khiếu nại chuyện xe cô, giá cả?

- Cô gái đến vì Tài....

Thạch không rời mắt khỏi mớ giấy tờ, hơi gắt:

- Có thể mà chú cứ nói vòng vo. Thì chú biết Tài đang về Việt Nam, sao không nói Tài vắng mặt? Mà cũng vào đây thông báo...

- Dạ, cô gái biết điều đó...

Thạch ngắt lời và chép miệng thở than:

- Khổ quá, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là mấy cô bồ của Tài, sau một thời gian anh Tài lơ là các cô đích thân tìm đến nơi ăn chốn làm của Tài để cầu cạnh mong nói lại ân tình. Thôi kệ, cứ để cô đến vài lần không gặp Tài sẽ chán...

- Nhưng mục đích cô gái đến đây là muốn gặp anh. Trông cô hiền lành thấy tội nghiệp quá.. Số thằng Tài đào hoa thật, quen toàn người đẹp mà chưa thèm cưới cô nào...

Thạch gạt mớ giấy tờ qua một bên:

- Chú ra mời cô gái vào đây, xem cô muốn hỏi gì về Tài thì anh sẽ liệu mà trả lời cho xong.

Bước vào văn phòng của Thạch là một cô gái trẻ đẹp, cái bụng nhô nhô của cô đã đập ngay vào mắt Thạch. Cô ngồi xuống ghế và tự giới thiệu trước:

- Chào anh Thạch, em là Oanh.

Cái tên Oanh nghe quen quen. Mỗi khi Tài yêu cô nào thì chuyện tình của Tài cả shop đều được nghe được biết, mỗi một cô bồ là một thành tích của Tài, mỗi tên cô bồ đều thân quen với các anh em sửa xe trong shop, các cô luôn để lại hình bóng và dư âm cho cả shop với chuyện tình đẹp và...dang dở.

- Chào Oanh, bọn tôi trong shop thường nghe Tài nhắc đến tên cô. Tôi chắc rằng Tài yêu cô lắm.

Cô gái bỗng nước mắt long lanh:

- Em cũng thường nghe anh Tài kể về ông chủ shop là anh Thạch và tên các bạn bè làm việc cùng với anh, mà anh chẳng bao giờ đưa em tới đây, cho tới ngày hôm nay...

Oanh nghèn nghẹn nói tiếp:

- Phen này chắc anh Tài đoạn tình với em quá, anh có cách nào khuyên anh Tài giúp em được không?

- Chuyện ra làm sao cô kể tôi nghe ?

- Hai đứa em yêu nhau gần 2 năm nay, em yêu anh Tài thật tình, mong muốn tình yêu đi đến hôn nhân, nhưng anh Tài cứ hẹn lần hẹn lứa hoài. Rồi em có thai những tưởng sẽ là động lực anh cưới em, nào ngờ anh khăng khăng bắt em phải phá thai, anh Tài vẫn giữ lập trường xưa nay của anh là:” Anh còn trẻ chưa muốn chuyện vợ con sớm chẳng khác nào mang gông vào cổ”.. Cứ để anh thông thả rong chơi vài năm nữa anh mới tính, mà em nào biết “vài năm nữa” của anh là mấy năm? Em sẽ phải đợi tới bao giờ? Thà anh ấy nói con số cụ thể 3 năm, 5 năm em còn biết đường mà chờ đợi.

- Thế cô biết gì về Tài?

- Anh đẹp trai hào hoa và có lắm cô theo, nhưng anh Tài luôn nói với em là anh yêu em nhất, mấy cô kia chỉ là qua đường, em mới là lẽ sống của anh ấy.

Anh Thạch nhớ ngay đến cô Hồng trước đây cũng đến shop tìm Tài và khoe với anh là Tài yêu cô lắm, cô là hơi thở cuộc đời của Tài. Vậy mà chia tay Hồng, mất đi “hơi thở cuộc đời” Tài vẫn sống vui sống khỏe.

- Thế cô có biết Tài đang về Việt Nam chơi không?

- Dạ em biết, Tài nói về thăm quê hương, thăm ông bà chú bác nội ngoại gì đó một tháng sau sẽ trở lại Mỹ. Em nhân dịp này tìm đến đây cầu cứu anh và các bạn anh Tài. Em nhất định sẽ giữ đứa con trong bụng. dù tình huống ra sao.

Thạch hỏi lại:

- Ý cô là vẫn giữ đứa con cho dù Tài và cô không thành duyên nợ?

Oanh đáp rành mạch mà nước mắt vẫn long lanh:

- Vâng, đó là kết quả tình yêu của em, là máu thịt của em với người em yêu, thì dù anh Tài không lấy em, bỏ rơi em, em vẫn giữ đứa con như giữ kỷ niệm đẹp trong đời.

Thạch cảm động:

- Đợi Tài về chúng tôi sẽ hỏi cho ra lẽ và khuyên Tài nên chính thức cưới cô, lo cho đứa con sẽ chào đời, đó là giải pháp tốt đẹp nhất cho cả hai người

Oanh mừng vui lau nước mắt:

- Vâng, em cảm ơn các anh nhiều lắm..

Oanh chào ra về thì cả chủ lẫn thợ trong shop bàn tán về Tài, anh chàng hào hoa này đang đùa vui trong cuộc sống, đùa vui với ái tình. Có lợi thế ngoại hình đẹp trai cao ráo, ăn nói hay ho, tay nghề sửa xe thì thông minh sắc xảo nên Tài rất tự tin trong cuộc sống. Tài bỏ bịch nhiều, ban phát tình yêu cho mỗi cô một thời gian.

Mấy bạn thợ xôn xao:

- Không biết lần này thằng Tài có dừng chân giang hồ bên em Oanh không?
- Đã ăn ở với người ta có bầu rồi thì phải có trách nhiệm chứ, phải đứng ra làm bố đứa con ruột thịt của mình chứ.
- Trời ơi, nó còn về Việt Nam thăm mấy “em gái” bên đó thì còn chưa có ý định cưới vợ đâu, vẫn tuổi trẻ ham vui như bấy lâu nay. Năm nào mà Tài không về Việt Nam, chẳng lẽ năm nào nó cũng có hiếu về thăm ông bà nội ngoại nhà nó?

Hiếu lo âu lên tiếng:

- Tao cũng nghĩ thế, nhưng lần này nó về Việt Nam là có mục đích khác, bọn mày còn nhớ chị Ba Đùng không? thỉnh thoảng đến shop mình sửa xe là chị tán chuyện đủ thứ trên đời đó...
- À, cái chị tên Ba to lớn béo mập đeo dây nữ trang hột soàn mà mày đặt biệt hiệu là chị Ba Đùng ấy hả?
- Ngoài to mập chị còn hay “nổ” đùng đùng như pháo Tết nên đặt tên Ba Đùng là chí lý rồi. Sao lại liên quan đến Tài hả anh Hiếu?...

Hiếu kể:

- Thì mấy lần đến đây chị Ba Đùng hay nói chuyện với em Tài đẹp trai, hỏi thăm Tài có vợ con chưa để chị làm mai. Chị rủ rê Tài về Việt Nam cưới giùm cô em gái của chị với 2 điều kiện ngon lành, một là lấy nhau thật chị sẽ cho thêm vốn hai vợ chồng làm ăn, nếu lấy nhau kiểu “dịch vụ” thì chị sẵn sàng chi trả hậu hi.

Một người ra về hiểu biết:

- Chị Ba Đùng may ra đáng tin cậy, nếu hôn nhân thật thì không nói làm gì, nếu hôn nhân “dịch vụ” thì hơi hợp lắm, người từ Việt Nam được xuất cảnh sang Mỹ, xong chuyện rồi thì tiền bạc không sòng phẳng, người bên Mỹ đành chịu đắng nuốt cay vì bản thân mình cũng gian dối qua mặt chính phủ Mỹ đâu dám kiện thưa.
- Rồi thằng Tài chọn kiểu nào? nếu em gái chị Ba Đùng đẹp dám nó “vót” thật đó, vừa được vợ vừa được tiền.

Hiếu nói:

- Tao không biết, nhưng chắc chắn Tài về Việt Nam để gặp em gái chị Ba Đùng và làm đám cưới. Từ chuyện vé máy bay, chi tiêu dọc đường, ăn xài ở Việt Nam chị Ba Đùng lo hết..
- Hèn gì Tài quyết liệt bắt em Oanh phải phá thai, coi như em Oanh hết hi vọng rồi, vì Tài dính vô vụ đám cưới bảo lãnh vợ từ Việt Nam sang Mỹ cũng phải mất vài năm. Ai biết được chuyện đời sẽ ra sao?

Tài về Việt Nam cưới cô Năm em út của chị Ba Đùng là sự thật. Cô Năm tên giấy tờ là Nguyễn thị Dừa ở xứ Ba Tri Bến Tre. Chắc sinh cô út ra cha mẹ cô bỗng thương mến quê quán Bến Tre là xứ dừa nên đặt con tên Dừa làm kỷ niệm nhớ đời.

Tài đi làm trở lại, kể chuyện cho các bạn trong shop sửa xe biết là chị cưới cô Dừa kiểu “dịch vụ” mà thôi, dù cô Dừa mến Tài ra mặt, cô sẵn sàng lấy Tài làm chồng, thời gian Tài ở Việt Nam cô Dừa đã luôn tỏ ra hãnh diện sung sướng mỗi khi đi bên Tài, cô ân cần và cả âu yếm

chăm sóc cho Tài những gì có thể chăm sóc được. Vài lần cô tạo cơ hội muốn trao thân cho Tài nhưng Tài đều tìm cách ...né, vì Tài không muốn cưới cô, Tài sợ trách nhiệm.

Tài còn trẻ, “hi sinh” vài năm chồng vợ trên giấy tờ với cô Dừa, vừa “làm phước” giúp người có cơ hội sang Mỹ vừa kiếm mấy chục ngàn đô dễ dàng. Làm thợ sửa xe và ăn chơi bò bịch như Tài có đồng nào xào đồng đó biết đời nào mới để dành được món tiền như thế.

Cô Dừa không đẹp, chưa xứng đáng làm người yêu của Tài chứ đừng mơ chuyện làm vợ Tài. Tin Tài về Việt Nam cưới vợ chẳng hiểu bằng cách nào cũng đến tai Oanh, cô đã gặp Tài hai bên bàn cãi và chia tay nhau vì Tài vẫn muốn Oanh phá thai và đợi chờ Tài “vài năm” nữa. Còn Oanh thì không tin vào lời hứa hẹn xa vời của Tài, cô cương quyết giữ bào thai và sẽ làm bà mẹ độc thân nuôi con mình không cần đến người tình bạc tình bạc nghĩa.

Thạch và các bạn trong shop xe hết lời khuyên Tài, thôi thì chuyện cưới cô Dừa đang nào cũng đã lỡ rồi, song song đó vẫn giữ tình cảm mật thiết với Oanh và chào đón đứa con ra đời, khi nào dứt điểm giấy tờ với cô Dừa thì Tài và Oanh sẽ chính thức lấy nhau, Tài sẽ chính thức trên giấy tờ là cha đứa con của mình.

Tài thẳng thừng tuyên bố với các bạn trong shop xe:

- Tôi chưa muốn đeo gông vào cổ, chưa hề hứa hẹn sẽ cưới Oanh và càng chưa muốn có con, Oanh tự ý để dính bầu thì ráng chịu ráng nuôi dù tôi biết cái bầu đó chính là của tôi.

- Mà để mình Oanh lo cho đứa con sao?

- Ôi, lo gì, gia đình Oanh một đồng người sẽ lo cho Oanh và đứa bé, chưa kể Oanh có thể xin trợ cấp của xã hội.

Thì ra cô Oanh cũng chỉ là người tình mua vui như các cô gái trước đến với Tài mà thôi. Cuối cùng chuyện tình của Oanh với Tài cũng vỡ như bọt bèo, tan như mây khói.

Khi cô Nguyễn Thị Dừa xuất cảnh sang Mỹ, cũng là lúc thằng con của cô Oanh và Tài đủ tuổi thôi nôi. Oanh đã sống ở thành phố khác, thỉnh thoảng Thạch gọi phone hỏi thăm mẹ con cô cho cô đỡ buồn đỡ tủi.

Chị Ba Đùng đã mua sẵn một căn nhà khang trang cho “vợ chồng” đứa em gái với đầy đủ đồ đạc trong nhà toàn là hàng đẹp hàng mới, nhà ở Texas rẻ, thì cô chị giàu có chơi đẹp với em đâu có khó gì, và ngôi nhà cũng là món quà để chị Ba Đùng như con mồi Tài lấy em gái cô.

Tại căn nhà này mỗi khi Tài có chuyện cần sang nhà cô Dừa là cô Dừa lại quán quýt biểu lộ tình cảm và muốn “dâng hiến” cho Tài.

Mỡ nhờn như trước miệng mèo thì mèo nào chê, nhưng từ lúc về Việt Nam Tài đã tinh táo biết rằng không thể lấy cô gái kém nhan sắc kia làm vợ, tiền của bà chị cho nhiều bao nhiêu cũng có thể xài hết, nhưng cưới cô vợ xấu thì phải “xài” cả đời, dính líu vào cô Dừa rồi cô Dừa mang thai thì coi như cuộc tình mua bán này càng khó gỡ.

Thà lấy mấy chục ngàn đô la tiền công còn sung sướng hơn ngủ với cô Dừa .

Cho nên căn nhà đẹp có cái phòng ngủ đẹp với cái giường rộng trải nệm và đôi gối nằm chờ đợi rất gọi cảm cùng với cô Dừa luôn kêu gọi đẩy đưa cũng không làm Tài “rung rinh”, chưa một lần Tài muốn nằm chung với nữ chủ nhân.

Căn nhà chỉ là địa chỉ để “vợ chồng” cô Dừa làm giấy tờ liên hệ tới sở di trú chứng minh hai vợ chồng đang chung sống.

Tài vẫn ở riêng, vẫn sống tại căn chung cư như trước, cũng may là họ ở cùng thành phố nên mỗi khi cần liên hệ cho giấy tờ họ chạy qua chạy lại rất thuận tiện.

Chị Ba Đùng và cô Dừa cuối cùng đều nói trắng ra với Tài là muốn cuộc hôn nhân gia này thành sự thật, nhưng Tài vẫn từ chối, chỉ lấy tiền chứ không lấy tình..

Tài đã đưa cô Dừa đến shop sửa xe để phòng sau này sở di trú có phỏng vấn cô Dừa còn biết nơi chôn và công việc làm của chồng mà khai.

Cả shop xe phải công nhận cô Dừa là một phụ nữ vừa xấu vừa quê, đó là lý do tại sao tuổi đã cứng cõi mà cô vẫn độc thân, cũng là lý do chị Ba Đùng tìm cách đưa em gái sang Mỹ may ra để lấy chồng hơn, và cũng là lý do Tài quyết liệt từ chối hôn nhân với cô..

Tài phân bua với toàn shop:

- Chị Ba Đùng hứa cho tôi căn nhà, nhưng dù đó là một căn biệt thự to đẹp đi chăng nữa các bạn thử tưởng tượng trong đó có một người vợ xấu và nhất là không tình yêu thì các bạn có hào hứng ở trong căn nhà lông lẩy ấy không? Thà tôi...ngủ lại trong shop sửa xe mùi dầu mỡ còn hơn về biệt thự ngủ với cô ta...

Đúng thế Tài chưa hề ngủ với cô Dừa, kể cả trong mơ Tài cũng mơ ân ái với người khác chứ làm gì mơ đến lượt cô Dừa. Vậy mà cô Dừa vẫn mang bầu !!!

Bụng cô càng ngày càng lộ lộ rõ ra, sang Mỹ mấy tháng thì bụng cô to theo mấy tháng làm Tài ngạc nhiên và cô Dừa điềm nhiên xác định:

- Em đang mang thai đó..

Giọng cô đầy luyến thương và ai oán:

- Em nào muốn thế. Lần đầu tiên gặp anh em đã cảm mến anh và yêu anh, em muốn được làm vợ anh, được anh lấy em thật chứ không phải chỉ trên giấy tờ. Em mời mọc anh, mong anh chiếm đoạt trinh tiết và thân xác em. Nhưng anh không hề, em thất vọng và tủi thân lắm. Em muốn trả thù đời trước khi xuất cảnh đi Mỹ em tìm đến một người yêu cũ đã bỏ rơi em, hiến dâng cho anh ta để em biết mùi ái ân làm kỷ niệm. Anh ta chẳng hề yêu em như anh đã chẳng hề yêu em, nhưng thứ cho không biểu không, không phải chịu trách nhiệm hậu quả, anh ta đã vô lấy và tận hưởng em..

Tài đã hiểu ra:

- Cô mang thai hay không, và cô mang thai với ai chẳng dính líu gì đến tôi, khi nào cô có thể xanh thì chúng ta xong hợp đồng, ly dị là xong.

- Vâng, em biết anh đã nhận đủ mấy chục ngàn đô của chị em rồi, chưa kể tiền máy bay chi phí ăn tiêu của anh lúc về Việt Nam cưới em và ngay cả lúc này anh thích gì, muốn gì chị ba cũng chi trả cho anh rất hào phóng.

Giọng cô Dừa đôi qua cay độc lạnh lùng và châm chọc:

- :Khi nào em sanh em bé anh phải lo lại cho mẹ con em nhé.

Tài nháy nhòm người lên như vừa đập phải ổ kiến lửa:

- Cô nói sao? Cô ngủ với kẻ khác có con mà tôi phải lo cho mẹ con cô ?

- Vâng, vì trên giấy tờ anh là chồng em, con em cũng là con anh.

Tài tức giận :

- Không đời nào, tôi sẽ li dị cô, họ sẽ tống cô về Việt Nam .
- Anh có ngon thì cứ li dị đi, chị em tôi đã thăm dò luật sư nhiều nơi rồi, chúng ta là vợ chồng có đầy đủ hình ảnh đám cưới và giấy tờ hợp pháp, anh li dị phải trả tiền nuôi con đó, tôi thân gái bơ vợ mới theo chồng sang Mỹ bị chồng lạm dụng và bỏ rơi. Hỏi ai sẽ là người đáng tin và đáng thương hả anh Tài?

Tài toát mồ hôi như vừa thấy ma quỷ hiện ra giữa ban ngày.

Tài tức tốc làm đơn li dị cô Dừa dù chưa tới hạn hết hợp đồng với lý do Tài bị vợ ngoại tình và có thai trước khi xuất cảnh sang Mỹ đoàn tụ với chồng .Tuởng rằng với lý do chánh đáng này Tài sẽ thoát nạn.

Ra toà, cô Dừa đã được luật pháp Mỹ bảo vệ tận tình, vì cô bị chồng ngược đãi lúc đang mang thai khi vừa tới Mỹ, không nghề nghiệp, không nơi nương tựa. Toà chấp nhận hai bên li dị nhưng theo yêu cầu của luật sư cô Dừa, Tài phải trả tiền nuôi con.

Tài cãi đũa con không phải của mình và yêu cầu tòa cứ đợi cô Dừa sinh đẻ xong và thử DNA. Nhưng quan tòa khẳng định :

- Cho dù lời anh nói là sự thật 100%. Nhưng đứa con riêng của vợ anh cũng có quyền lợi ngang hàng như con chung của hai người. Anh phải nuôi nó, phải trả tiền child support cho đứa bé tới tuổi trưởng thành.

Tài kinh hoàng và thất thế ủ rũ rời khỏi toà như một cái xác không hồn.

Thế là Tài đã làm bố của hai đứa con.

Con của Tài với Oanh bị Tài bỏ rơi do xã hội trợ cấp nuôi.

Con do cô Dừa ngủ với ai đó đẻ ra nhưng trên giấy tờ nó là con cô Dừa, vợ hợp pháp của Tài nên Tài phải chịu trách nhiệm với đứa bé, hàng tháng đứa bé vẫn nhận tiền child support do bố Tài gửi về..

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Viết cho ngày Father's Day, June 15- 2014)

Một Thoáng Bò Đào Nha và Tây Ban Nha

Người viết vừa trở về Portland sau chuyến du hành Bò Đào Nha và Tây Ban Nha do AV Travel ở Cali tổ chức trong hai tuần lễ.

Cuộc hành trình khá vất vả vì chúng tôi phải đáp chuyến bay United Airline đến phi trường Newark ở New Jersey cách New York City 15 miles hướng Tây Nam. Chúng tôi phải thức dậy từ 3:00 giờ khuya và nhờ cậu em trai đưa ra phi

trường Portland cho an toàn. Xin cảm ơn vợ chồng cậu em trai tốt bụng vì mỗi lần đi xa là mọi việc đưa đón hai vị bô lão này là do vợ chồng cậu em trai này phụ trách vì họ ở gần phi trường. Smile!

Ngồi ngủ gà ngủ gật trên máy bay hơn 5 tiếng đồng hồ thật không thoải mái chút nào. Phi trường Newark là phi trường rất lớn với 34 triệu hành khách trong năm 2012 với nhiều đường bay quốc tế nên có nhiều xe nhỏ đưa khách đến những cổng (gate) trong cùng một terminal (tạm dịch là khu vực ở phi trường nhé). Phi trường Newark có 3 terminal A, B, C ở cách nhau khá xa. Di chuyển từ terminal này sang terminal khác phải đi xe buýt chờ đến terminal mà mình muốn đi. Nếu bạn đi “lạng quạng” thì sẽ bị lạc đường ngay. Chúng tôi đã đi lạc đường vòng vo hơn 1 tiếng đồng hồ vì phu quân tôi nghe “ba chớp ba sáng” lời hướng dẫn của người tài xế xe nhỏ nói trên nên hỏi tôi đi cho nhanh cho kịp chuyển xe buýt. Hơn thế nữa, giờ bay và cổng lên máy bay lại thay đổi” xoành xạch” nên bạn phải theo dõi thường xuyên các chi tiết này mới được chứ ngồi ngủ quên hay mãi lo nói chuyện, đọc báo thì có ngày bạn sẽ bị máy bay cho “leo cây” đấy nhé.

Cũng may là chúng tôi phải ngồi đợi hơn 7 tiếng nữa để đáp chuyến bay kế tiếp đến thủ đô Lisbon của Bồ Đào Nha, nếu không, thì đã lỡ chuyến bay rồi. Tóm lại, bạn phải cẩn thận, đừng có nóng nảy, vội vã và lúc nào cũng phải “đề cao cảnh giác” về giờ giấc và địa điểm lên máy bay, kéo có ngày bạn sẽ bị lỡ chuyến bay. Nhất là khi đi tour du lịch vì nếu trễ chuyến bay thì đoàn tour sẽ vẫn tiếp tục lên đường theo chương trình đã ấn định bỏ bạn lại sau lưng đấy nhé.

Trong chuyến du lịch này gồm 30 người. Một số đi thẳng từ LA với chuyến bay của Luftansa Air line ghé qua phi trường Frankfurt ở Đức rồi chuyển máy bay đến Lisbon. Một số khách thuộc các tiểu bang khác đi United Airline đến phi trường Newark ở New Jersey rồi chuyển máy bay đi tiếp đến Lisbon. Chúng tôi thuộc nhóm thứ hai với 16 bạn đồng hành khác trong đoàn du lịch. Ngày thứ bảy 6-24 hôm đó quả là” một ngày không đẹp trời” đối với nhóm chúng tôi vì máy bay thay đổi giờ bay hoài. Mãi cho đến khi được gọi lên máy bay rồi, lại ngồi đợi thêm cả tiếng nữa thì được thông báo là phải đổi sang chuyến bay khác lớn hơn vì lý do thật vô duyên hết sức là “toilet” (phòng vệ sinh) trên máy bay bị hư, không sử dụng được. Mèn ơi! Chán quá!

Thế rồi tất cả hành khách hơn 200 người lại tay xách nách mang hành lý đi bộ sang gate khác khá xa và rồi phải sắp hàng lấy số ghế khác vì máy bay này lớn hơn, được thiết kế khác với chiếc máy bay cũ. Mãi đến hơn 11:00 giờ khuya mới được ngồi an vị trên máy bay với hơn 7 giờ đồng hồ nữa mới tới Lisbon. Chu choa ơi! Mệt ơi là mệt! Đi chơi kiểu này hết ham luôn! Từ đó, người viết mất cảm tình với hãng United Airline của Mỹ quá trời!

Rồi cũng đến được Lisbon của Bồ Đào Nha trễ hơn 3 tiếng đồng hồ. Người nào người nấy “bèo nhèo hết xí quách” luôn nên chỉ mong được lên phòng ngủ tắm táp nghỉ ngơi cho khỏe chờ nhóm thứ hai đến rồi cùng đi viếng thành phố Lisbon bằng xe buýt trước khi về ăn tối. Phố xá Lisbon đẹp cổ kính, hiền lành, dễ thương.

Tại Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha xài tiền Euro để mua sắm lớn nhỏ. Bạn phải đổi tiền Mỹ ra tiền Euro để xài trong chuyến du hành này với hối xuất 144 đồng \$ US đổi lấy \$100 Euro. Hối xuất này thay đổi, lên xuống hằng ngày. Nếu đổi nhiều tiền cùng một lúc thì có lợi hơn là đổi lẻ tẻ vì lệ phí đổi nhiều tiền sẽ nhẹ hơn so với đổi ít tiền. Nhớ nhé.

Ngày hôm sau, phái đoàn đi viếng thánh địa Fatima, nơi đức Mẹ Maria hiện ra năm 1917 trước mặt 3 em chăn cừu trên cánh đồng Cova de Ira. Hằng năm có 4 triệu tín đồ Công Giáo La Mã trên thế giới hành hương về Fatima. Người viết sẽ kể chi tiết về thánh địa Fatima và những thắng cảnh đẹp trong chuyến du hành Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha trong số báo Xuân ORTB hằng năm như người viết đã thực hiện từ năm 2005 đến nay để quý thân hữu đọc vui Xuân ba ngày Tết. Xin nhớ đón đọc nhé. Smile!

Rời Bồ Đào Nha, chúng tôi đến Tây Ban Nha qua các thành phố Seville, Gibraltar, St Michaels Cave Costa Del Sol, Malaga, Granada, Jaen, Toledo, thủ đô Madrid, Valley of the Fallen, Montserrat, Barcelona.

Ở Tây Ban Nha mỗi nơi có một vẻ đẹp riêng và hấp dẫn rất nhiều du khách và là nơi các “điều thủ thư sinh” trở tài chớp nhoáng móc ví của bạn. Chúng tôi đã được cảnh báo là nên cất giữ những giấy tờ quan trọng: passport, giấy máy bay, các credit card v..v... trong các safety box ở khách sạn, đừng có mang theo trong người khi đi thăm viếng thắng cảnh kẻo bị móc bóp, móc ví. Chính cô trưởng đoàn du lịch lại là nạn nhân của các tay móc ví này. Cô là người đi cuối cùng trong đoàn. Khi cô thấy có ba cô gái trẻ chen vào trong đoàn đi ngang qua cô và chạm nhẹ vào cô thì cái ví đựng tiền và credit card nhỏ của cô biến mất ngay lập tức. Trên đoạn đường đoàn đi qua chúng tôi thấy có một chiếc xe nhỏ de tới de lui hình như cản đường đoàn chúng tôi giúp cho các cô bé móc túi kia tẩu thoát. Cô trưởng đoàn mất khoảng hơn nghìn bạc và các credit card nên cô phải đi báo cáo và thông báo với các ngân hàng về sự mất mát này trong khi đoàn vẫn tiếp tục đi xem hoa ng ắm cảnh. Thật là mất vui! Từ đó, các thành viên trong đoàn lo ôm ví và các xách tay phía trước ngực cho an toàn.

Niềm vui của người viết là được hội ngộ với cô cháu gái có chồng người Spain đang sống ở Malaga, một nơi tắm biển đẹp ở miền Nam xứ Spain. Người xưa thường nói đến niềm vui “Tha hương ngộ cố nhân”, rất là vui mừng và cảm động, huống chi là được gặp lại người thân gia đình sau bao năm xa cách.

Chúng tôi đã bỏ buổi cơm tối tại khách sạn để đi chơi với vợ chồng cô cháu gái này vì ngày mai là chúng tôi lại lên đường tiếp tục cuộc hành trình. Malaga là thành phố biển du lịch nên các quán ăn đầy đường chỉ dành riêng cho người đi bộ mà thôi ở khu trung tâm thành phố. Vợ chồng cô cháu gái đãi chúng tôi một buổi ăn tối ngon lành với thịt cừu nướng, với thịt heo sốt tiêu v...v...

Ngồi ăn ở bên ngoài nhà hàng nên chúng tôi tha hồ ngắm du khách “ông đi qua, bà đi lại” nhộn nhịp, vui vẻ. Hình như ban đêm, cả người dân Spain và du khách đổ xô ra đường ăn uống, nhậu nhẹt nên hàng quán rộn rịp lắm. Có cả những ban nhạc nho nhỏ gồm 3 hay 4 người ca hát, đàn đóm líu lo. Ai thích thì cho tiền, ai không cho cũng được. “No Star Where!” Smile!

Chúng tôi cũng đã thưởng thức những buổi ăn tối đặc biệt có trình diễn Fado music ở Bồ Đào Nha và Flaminco music ở Tây Ban Nha. Buổi ăn tối nào cũng có đãi rượu chát nho ngon lành. Món heo sữa và món thịt cừu nướng ở nhà hàng Botin cũ nhất thế giới ở thủ đô Madrid Tây Ban

Nha ngon tuyệt vời. Da hào, da cừu quay tròn rụm, ngon hơn thịt heo quay kiểu Trung Hoa nữa đấy. Bữa ăn tối này rất đắt từ 80 đến 100 Euro/ một người và ngoài chương trình nên du khách phải chịu trả một nửa tiền, hãng du lịch AV Travel trả một nửa tiền để chiêu đãi khách.

Đi du lịch ở Âu Châu nên chúng tôi đi viếng nhiều nhà thờ rất đẹp, tráng lệ, cũng giống như khi đi du lịch Á Châu, chúng tôi đi viếng nhiều chùa rất vĩ đại, trang nghiêm.

Còn nhiều tiết mục hay lạ khác nữa, người viết sẽ “bật mí” trong bài viết dành cho Giai Phẩm Xuân Oregon Thời Báo năm 2015. Xin vui lòng “Wait and See”, bạn nhé. Smile!

Vợ chồng người viết thuộc trong nhóm “những người không còn trẻ nữa”, có nghĩa là “người cao tuổi” đấy bạn ạ! Riêng thiên ý của người viết, dù chúng ta là những người cao tuổi, nếu chúng ta chịu tham gia vào những sinh hoạt cộng đồng, sinh hoạt vui vẻ khác với bạn bè, thân hữu thì chúng ta sẽ được dịp chung hoà niềm vui với người khác và tự tạo cho mình niềm vui hơn là bạn sống âm thầm lặng lẽ một mình vì

cho rằng mình đã già rồi.

Có một sự so sánh để thấy rằng có sự khác nhau giữa người cao tuổi và người già.

Xin mời bạn đọc tài liệu dưới đây để biết rằng mình là Người Cao Tuổi hay là Người Già nhé.

Già hay Cao tuổi

Làm thế nào mà khi về hưu, một số người chỉ đơn thuần là trở thành "**cao tuổi**" thôi, trong khi người khác thì thành "**già**"?

Là bởi vì cao tuổi khác với già.

* Trong khi người cao tuổi chơi thể thao, khám phá, đi du lịch, thì người già lại nghỉ ngơi.

* Trong khi người cao tuổi có tình yêu để cho đi, thì người già lại tích lũy lòng ganh tỵ và oán hờn.

* Trong khi người cao tuổi có những dự tính cho tương lai của mình, thì người già luyện tiếc quá khứ.

* Trong khi quyền nhật ký của người cao tuổi gồm toàn là những "ngày mai", thì quyền nhật ký của người già chỉ chứa những "ngày hôm qua".

* Trong khi người cao tuổi thích những ngày sẽ tới, thì người già đau khổ với những ngày ít ỏi còn lại của mình.

* Trong khi người cao tuổi có những giấc chiêm bao khi ngủ, thì người già lại gặp những cơn ác mộng.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Người viết thích “được” người khác gọi mình là “**Người Cao Tuổi**” hơn là “bị” gọi là “**Người Già**”. Còn bạn thì sao?

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN299-ORTB 630-61014)

BÊN NHÂN GIAN

Thế nào xoay ngược thời gian?

Guitar ai ... ngô cung đàn ngày xưa?

Không gian như chợt mới vừa ...

Theo chim riu rít... gió đưa đầu cành

Chiều xanh như lòng đang xanh

Bên nhân gian đó sẵn dành trong ta

Dù cho đi xa rất xa...

Gõ từng cửa lạ... ta tìm thấy ta!!!*

Lê thị Mỹ-Công

Tháng Sáu Mưa Mau

Tự Khúc Tháng Sáu

(Cảm tác bài thơ Tự Lực Tháng Sáu của Hư Vô)

*Em vẫn nhớ nơi này tháng sáu
Anh trở về đầu đầu niềm riêng*

Mưa tháng Sáu ôi sao mà mưa mãi?
Ngồi bên sông mà nhớ quá Sài Gòn.
Mưa hắt qua từng cơn gió mong manh,
Mưa trút xuống như nước nguồn, mưa mãi.

Mưa em nhớ những ngày mưa điên dại,
Áo trắng bay mà dính cả linh hồn.

*Giọt mưa rơi lang thang bờ đóc
Như đón người trở giấc bình yên*

*Nhưng đêm đen trắng vàng không tới
Mắt môi chờ đâu bóng người về
Cho em qua khoảng sâu nhân thế
Xin một lần quay quắt con mê !*

*Đêm nguyệt ảo còn tro phiến đá
Em tượng hình lá chả bờ mi
Lệ hay mưa nhạt nhòa tháng sáu
Rơi mịt mùng mắt dấu chim đi.*

*Anh hay chẳng dài thương trên tóc
Đếm sợi tình quán quýt vào đời
Đừng thôi trắng lạnh lưng bên gối
Để chỉ mình em lạc bóng tôi ...*
Ngọc Quyên

HƯƠNG CHÂN QUÊ

*

Đọc thơ GIANG THIÊN TƯỜNG:

“Phon phớt dịu hiền tà áo trắng

Hương thơm dịu dịu thoảng trong mơ”*

*

Hương ai chẳng hiểu hương gì?

Nào đâu con gái xuân thì mà thơm!

Hương người tắm nhớ rạ, rơm

Ôm chiếc cặp, nón che không đủ ấm,
Cúi đầu đi mà lạnh cả tấm thân.

Mưa ơi mưa, hôm nay trên đất khách,
Cũng nhiều mưa như những buổi chiều mưa!
Qua cửa kiếng không thấy gì, chỉ nước,
Mắt nhạt nhòa như những bước chân xưa.

Mưa hôm nay còn buồn hơn mưa cũ,
Việt Nam ơi còn đau khổ triền miên.
Mưa như lũ, mưa rơi không lối thoát,
Ứ đọng trên đường, tắt nghẽn điều linh.

Ôi thương quá những người dân còn lại,
Giữa ao tù, cống rãnh vạn người qua.
Không tình tự như ngày xưa mưa mãi...
Cạnh bên anh em mong mãi trời mưa.

Tóc ngày xưa trong mưa che nón lá,
Áo chỉ hơi vương vãi vài giọt thôi.
Đứng bên hiên, nhìn mưa mà thấy ấm,
Vai bên vai cùng hơi thở, nhịp cười.

Đây tháng Sáu, mưa về rơi như lệ,
Ngồi bên song em khẽ hát một mình!
Anh bên trời điếu thuốc nhả chút tình?
Hay như em, bên song cửa một mình?

Mưa tháng Sáu, ôi sao mà mưa mãi?
Mưa ơi mưa làm lạnh cả hồn em.
Mưa Sài Gòn, mưa Việt Nam còn mãi!
Trong tim em, Mưa tháng Sáu buồn tênh!

Linh Đắc
Georgia 2014

Thơm tre đầu ngõ, thơm cơm Mẹ hiền.

HOÀI NIỆM

Hương ai xuống ruộng úng phèn
Cầu an lạy Phật dâng sen cúng dường
Cầu dân tứ hướng muôn phương
Đồng lòng, cùng chí yêu thương Nước Nhà.

Hương ai thơm ngát hơn hoa
Biển thiên vạn hóa, hiền hòa chân quê.

Ý Nga, 9-6-2014

**Trích bài "LƯU LUYẾN", trong tuyển tập thơ
2014*

nhiều tác giả: "QUÊ HƯƠNG TRONG HỒI ỨC"

do DU THỊ KIỂM BUỒN thực hiện,

BẢO LINH xuất bản

MAI RỜI RA!

Rắn Hèn chậm chạp, ngu ngơ

Ngựa Vinh nhanh nhẹn đôi Cờ Thời Cơ

Còn bao Súc Vật trợ trợ

Hôm nay về lại chốn xưa,
Vẫn còn ngày nắng ngày mưa những chiều.

Vắng người xưa ấy buồn thiu,
Chạnh lòng biển vắng tiêu điều nhớ ai.

Bao năm phiền muộn chẳng phai,
Tìm về kỷ niệm lạc loài hôm nao.

Nhẹ như chiếc lá lao chao,
Bay vào dĩ vãng mùa thu héo tàn.

Tiếc chi, sao lại đã mang,
Trong lòng một mối sầu đan kết vào.

Trở về chi thấy núi cao,
Trở về mà lại hồn sao chẳng về.
Thời gian trôi những đam mê,
Vất hồn ta lại bên lè gió mưa.

Sự đời ôi những đẩy đưa,
Biết làm sao sống cho vừa lòng nhau.

Mất rồi ta tiếc nuôi nhau,
Xa rồi ta mới thấy đau trong lòng.

Còn gì người hỏi, mà mong,
Kéo chi nước đã ngược dòng trôi xa.

Quáy hôi, bôi nhọ: bất ngờ chết tươi.

Ái Hoa

Toàn dân góp lại tiếng cười

Vang vang khúc hát. Anh ơi: THÁI BÌNH!

Ý Nga, 9-6-2014

ĐÒI ĐÒI CỘNG SẢN Ở HOEN

Phi Khanh! Kẻ sĩ Phi Khanh!

Nam Quan khổ nhục phân ranh: dững, hèn

Người, xưa lệ nhỏ, chí rèn

Nay tôi thịnh nộ, rồi reng thương Nhà.

Nam Quan một ả thôi mà

Cà Mau mấy mũi? San hà của ta!

Tan Nhà, dân khóc oa oa

Nỗi lo mất Nước, lệ nhòa sĩ phu!

Nhu, hèn: đảng vẫn êm ru!

Ý Nga, 9-6-2014

ĂN SỎI ĐÁ ĐÃ SỎI ĐẦU, AI XẢ*?

*

Đọc thơ TRẦN NGHĨA ĐÒI:

“Độc lập gì mà còn nô lệ ngoại bang?

Đã hòa bình sao ngục tù khắp nước?”*

*

Tim đá sỏi bọn tà quyền cường chiếm

Bốn mươi năm sỏi đá chả thành cơm

“Khúc Ruột Gân”* tính mạng thua cỏ rom

Người đói rả, cai “Tù” gờm, đảng cướp.

Chưa xả đói, sỏi đá mình thoi thóp

Đảng bán buôn cát, đá, sỏi, tài nguyên...

Vật, đất, người, rau, , mướp... chẳng gì yên

Một bánh vẽ tuyên truyền to vô tận!

Cơm sỏi đá đã sỏi đầu cầm hận!

Ý Nga, 9-6-2014

*XẢ: xả thân

CHUẨN BỊ ỨNG CHIẾN

*Trận này chưa chắc sau cùng
Sau khi lật đổ, Diên Khùng sẽ ra
Vàng thau lẫn lộn thật mà
Bao nhiêu năm đã, san hà máu tanh.*

*Giữa vòng Hồng Đổ đua tranh
Cần nhiều Chiến Sĩ Tâm Thành hy sinh
Mới mong rửa sạch sành sanh
Thơm Nhà, lợi Nước: phân ranh Đỏ, Vàng.*

Ý Nga, 9-6-2014

CÒN VIỆT CỘNG, DÂN CÒN KHỔ!

*Nhục này dân chịu quá lâu
Vinh xưa tiếm ẩn ở đâu?
Mà nuôi hoài bọn tàn bạo
Để chúng cười cổ, đê đầu!*

*Khẩu hiệu của VC: “Với sức người sỏi đá cũng thành cơm”

**Trích bài “TÌNH THỨC”, trong tuyển tập thơ
2014*

nhiều tác giả: “QUÊ HƯƠNG TRONG HỒI ỨC”

do DU THỊ KIỂM BUỒN thực hiện,

BẢO LINH xuất bản

*Đồng bào trong nước

*Những chữ in đậm: nói lái

LIỆNG ĐI CHO RỒI!

*Giặc lộ diện, đảng hèn: cam hơn...hén!
Tài cướp tiền thì “hùng, dũng, trọng sang”
Miệng tuyên truyền, loa vẽ chuyện oang
oang*

Hèn điêu luyện, đảng rõ ràng điêu.

Liêng!

Ý Nga, 9-6-2014

“MÁT NƯỚC LÀ CHẾT!”

Chúng sắp giết dân hết rồi

Hãy tự cứu mình đi thôi

Nào kêu hùng!

Bước tiến bước!

Sức mạnh chính là dân tôi!

Ý Nga, 8-6-2014

Phượng Mơ

*Phượng tím vẫn là Phượng tím mơ
Màu hoa dịu dịu mảnh hồn thơ
Buồn dâng man mác chiều hoang vắng
Kỷ niệm tìm về bóng ngấn ngơ*

*Phượng hồng nở thắm mái hiên xưa
Ứng má hồng ai nắng buổi trưa
Nón lá che nghiêng làn suối tóc
Nụ cười e ấp mắt đong đưa*

*Xuân sắc xa rồi thương nhớ ơi
Màu hoa loang tím cả khung trời
Em đi nhạt phượng rơi từng cánh
Lệ úa hoen mi nhạt tiếng cười*

*Cánh phượng bay theo làn gió thổi
Dòng đời trôi nổi tận phương nào
Xin hãy cho nhau lời tạ lỗi*

Ai gánh nước chia người, nhưng “**KHÔNG BÁN!**”

“*Nước Nhà không bán!*”^{*} Tiếng nói của dân

Tiếc rằng đoàn, đảng: “*chỉ mời lấy thảo*”^{*}

“*Mát Nước là chết!*”^{*} Giữ vững tinh thần!

Đủ minh mẫn, thanh niên ơi ra trận!

Đất nước cần sự can đảm dấn thân

Hãy xuất quân! Cùng nổi giận một lần

“*Mát là chết!*” Nước còn, dân mới sống!

Dân tuyệt vọng, cần thanh niên chèo chống!

Hãy xuôi dòng Thuyền Dân Chủ Tự Do

Vượt cam go, khôn khó cứu Cơ Đồ

Giữ Đất Tổ không rơi vào tuyệt lộ!

Thơ riêng tặng, bằng tấm lòng ngưỡng mộ!

Ý Nga, 8-6-2014

“ÔNG CỔ” Ô CÔNG.

*Duyên tình ngày cũ vẫn thâm trao .
Đỗ thị Minh Giang*

6-10

Vẫn Em Sài Gòn

Ngày bỏ xứ ra đi trong tức tưởi,
Một hành trang là túi nhỏ đầy hình.
Dưới ánh nắng Sài Gòn cơn hấp hối,
Tóc rối bời trong mắt đỏ lung linh.

Quanh tiếng khóc, ồn ào người qua
lại,
Ôi ới gọi nhau, em khóc một mình.
Chân bước đi tâm hồn đầy sợ hãi,
Sau lưng là bấy quý dữ yêu tình.

Ôi gia đình, mẹ con đâu chẳng thấy,
Chỉ bụi đường run rẩy dưới gót
chân.
Mây trên cao ở đâu môi mấp máy,
Lệ nào rơi để mắt mỗi tàn ngần.

Sài Gòn ơi, em đi đây...xin nhớ:
Em sẽ về khi súng lặng, mìn im.
Bãi tha ma chôn vùi quân cướp
nước,
Để toàn dân ca khúc khải hoàn lên!

Vút khung ảnh ra đường, dù sạch bóng
Cũng đủ làm ô nhiễm đến môi sinh
Huống chi là tấm ảnh Hồ Chí Minh
Tùng lộng kiếng, triệu dân đem liếng cúng.

Nguyễn Ái Quốc rõ ràng phản... quốc? Đúng!

Có gì mà khoe “uyên bác” tung hô?
Bày trò chi cũng thua cả phường hề
Toàn thể đảng: tứ bề lưu hậu hoạn.

Ý Nga, 8-6-2014

CHIẾN SĨ VNCH

Công ơn sáng chói sử hùng

Bao nhiêu binh nghiệp bấy vùng vẻ vang

Vì dân chiến sĩ sẵn sàng

Hy sinh, chiến đấu chẳng màng tử sinh.

Anh tài, dũng mãnh, thông minh

Nhưng tiếng nấc còn nghẹn ngào
khó nuốt,
Khi hung tin chúng bán nước cầu
vinh.
Dân chúng nghèo, vẫn đau khổ
triền miên,
Thêm Tàu giặc phá tung trên Nước
Việt.

Chúng giam người đứng lên hòng
cứu nước,
Đánh người bằng dao búa của tên
Hồ*
Ôi nhục thay của một lũ Tam Vô*
Hèn với giặc, ác với dân: là chúng.

Ba mươi chín năm đủ rồi cơn ác
mộng,
Hãy đứng lên mà tiêu diệt Cộng
Nô.
Rồi sẽ đến quân giặc Tàu ác thú.
Dù bình minh còn sót chút mây mù.

Ôi thương quá Sài Gòn ngày bỏ xứ,
Em chưa tìm ngày sáng lạng, mìn
im.
Tóc ngày xưa còn xanh đầy mộng
tưởng,
Bây giờ pha mây trắng vẫn triền
miên.

Cho em khóc một Sài Gòn còn đó,
Dù đổi tên một ngôn ngữ khó nghe.
Vẫn Sài Gòn của em trong muôn

*Tâm thành đáng kính, đao binh hiển mình
Gian lao tiến bước quân hành
Nhờ Anh bình định, dân lành bình an.*

Ý Nga, 8-6-2014

ĐƯA EM LẦN CUỐI

Đường Nguyễn Bình Khiêm buổi tan trường

Rợp bóng áo dài trắng Trưng Vương

Cô em xinh đẹp nghiêng vành nón

Tóc thè theo gió bay vương vương

*Tôi đứng ngẩn ngơ bên kia
đường*

*Đắm đuối nhìn theo bóng người
thương*

Em đi, tôi vội vàng theo gót

*Lặng lẽ đưa em suốt quãng
đường*

Tối về nấn nót mấy vần thơ

Trăng sao, hò hẹn với mong chờ...

Nói với em ngàn lời thương nhớ

Và cả sau này chuyện tóc tơ

Thơ tình vẫn dấu trong túi áo

thuở!
Sài Gòn ơi! Cho em một: Ngày
Về!
Linh Đắc
Georgia 6/2014
Trưa tháng 6

* Tên bán nước Hồ Chí Minh
* Vô Gia đình, vô Tổ Quốc, vô Tôn
Giáo
của bè lũ Việt Cộng.

LUẬN BÀN INH ỎI

Bàn inh ỏi, đảng vẫn bình an điếc

**Bạn tuyên dương tình Tàu-việt tương
duyên**

Thủ tục cầm, bạn thực tử thuởm tiền

Ban Lãnh Đạo ngu gì bao lãnh đạn!

Ý Nga, 6-6-2014

TÔNG BÍ THƯ ĐÂU?

Tông bí thư còn tử bí thông

Tôi ngại ngưng mãi chẳng dám
trao

Chiều chiều vẫn theo em qua
phố

Đêm về thao thức, dạ nao nao

Hè về phượng vĩ nở đầy bông

Áo trắng em bay trong nắng hồng

Lần cuối chia tay nơi góc phố

Tôi hỏi: mình sẽ gặp lại không?

Thẹn thùng em nói: mùa thu tới

Em thích mùa thu lá vàng rơi

Em đã hẹn và tôi vẫn đợi

Đếm từng ngày, mong lá mau
rơi

Nhưng mùa thu tới, em bỏ trường

Để lại cho tôi bao nhớ thương

Hỏi tiếc cuộc tình chưa dám ngỏ

Muốn quên, mà lòng mãi vẫn vương

Từ đó mỗi năm mùa Thu tới

Tôi lại buồn rầu đếm lá rơi

Trên con đường cũ đầy áo trắng

Nhưng em yêu giờ ở đâu rồi?

Đã mấy năm qua tôi vẫn mơ

Lý to, lý nhỏ, rượu vang hồng

“Đã thông” cho đã đêm nhiều mộng

Bận rộn bên bàn nhậu quá đông!

Ý Nga, 6-6-2014

BỘ DÂN PHÒNG ĐÂU?

Bộ Dân Phòng, phòng giặc: mệt! **Phòng dân!**

Tin có ích toàn đưa in có tích

Báo: my dân! Đăng toàn chuyện thoát thân

Cục Bộ Nhượng bận quỳ! **Nhượng bộ** tất!

Ý Nga, 6-6-2014

QUÂN ĐỘI ĐÂU?

Quân đội Nhân Dân ư?

Can!

An cư!

Đầu ở đây, đấy ở đâu?

Em sẽ về lại mái trường xưa

Lời hẹn hôm nào em còn nhớ?

Nơi góc phố xưa tôi vẫn chờ

Rồi một ngày mưa đầu tháng tám

Em trở về trên chiếc xe tang

Tôi chít lên đầu vành khăn trắng

Đưa em lần cuối đến nghĩa trang

Phuong Lan

GIẶC VÀO,

NHÀ “NƯỚC” LÀM CHI?

Ở đâu đấy!!!

Ý Nga, 6-6-2014

Đoàn Thanh Niên bận làm... thỉnh
Tam... Vô biện luận: vô... hình! Trùm chặn!
Đảng trung kiên bận làm... ăn
Miệng hùm, nọc rắn: nhục nhằn biết chi!

Rù rì: -*Chả chết cấp kỳ*

Từ từ, đừng đỉnh đại gì bần khoản!

A ha! Giặc xúm cười gằn:

-*Xâm lăng tiến bước khó khăn chỗ nào?*

Ý Nga, 4-6-2014

TỐT ĐẸP QUÁ PHÙNG..... HÁ?

Tướng với tá? Ra, vừa phùng vừa há!
Hán vào Nhà đã bao nhiêu năm qua
Từ cao nguyên tướng vẫn cứ tà tà
Giặc đến biên: dân la, còn dôi trá?

Rao ra rả: "láng giềng" "tốt đẹp" quá!
Chỉ "đôi khi va chạm"*: tướng khề khà
Hèn! Thua xa những binh sĩ Cộng Hòa:
Đã chiến đấu, vì dân lưu thom sử.
Ý Nga, 6-6-2014

**Làm sao vừa phùng vừa há được?*
Giặc đã xâm chiếm lãnh hải thì chỉ có kẻ
vô liêm sĩ mới khen "tốt đẹp"

**Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Phùng Quang*
Thanh,
tại Shangri-La lần thứ 13 nói:
"Quan hệ giữa Việt Nam và nước bạn láng
giềng
Trung Quốc về tổng thể trên các mặt đang
phát
triển tốt đẹp, chỉ còn tồn tại vấn đề tranh
chấp
chủ quyền trên Biển Đông nên đôi
khí cũng có
những va chạm gây căng thẳng như sự
việc
ngày 1/5/2014..."

CÓ CHÁNH NGHĨA MỚI CỨU NƯỚC!

Nhìn hình **tà định** u minh

Phân minh, **chánh định**, thừa trình: nhục, vinh?

Thừa dân: quyết định ở mình

Hy sinh, liều lĩnh: thái bình mới ra!

Bao nhiêu chí hướng chói lòa

Chung... nhau lật đổ gian tà trước tiên!

Không ngồi với loại cuồng điên

Đi đêm với giặc, ôm tiền thủ riêng.

Răng Môi lưu luyện kết nguyên

Thay phiên lộ diện tà quyền. Tiếc chi?

Người xưa cầu khẩn Kim Quy*

Người nay quá rõ: giặc gì sau lưng?

Quốc Phòng? Bộ Trưởng lưng khùng!

Nhà tan, nước mất: đứng dung, lưng chùng

Thời cơ thích ứng: thẳng thừng

Trừ gian trước nhất! Ngập ngừng: chí nguy!

Ý Nga, 5-6-2014

*Chuyện nỏ thần và Trọng Thủy, Mỵ Châu.

Mùa Mưa Tháng Sáu

*Tháng sáu mùa mưa mới bắt đầu
Những giọt mưa buồn đã theo nhau
Về vùng biển nhớ phơi trên cát
Xóa dấu chân tình mãi lao đao*

*Tháng sáu trời mưa giăng mắt sâu
Luyến thương từ thuở biết u sầu
Dòng mưa toi tả cảnh phượng tím
Biệt ly hè gọi nắng xanh xao.*

*Tháng sáu mưa dường như nhớ ai
Chứa chan dòng lệ đắng u hoài
Mưa ơi sao xóa sầu nhân thế
Bởi giọt mưa đời khóc thương vay .*

*Tháng sáu thôi đành cuộc tiễn đưa
Chia tay ngày ấy buổi giao mùa
Gió hờn gió rít như than thở
Ai buồn ai đếm bước bơ vơ.*

*Tháng sáu nơi anh có còn mưa
Có còn hoài vọng những đêm xưa
Đưa nhau về giữa lòng phố nhớ*

Nhớ Mưa Tháng Sáu

*Sài Gòn tháng sáu giăng mưa
Đưa em về dưới phố xưa hẹn hò
Lối mòn in dấu tàn tro
Rêu phong bến cũ con đò sang sông.*

*Nghe mưa nước nữ chạnh lòng
Yêu thương năm tháng chờ mong mỗi mòn
Con đường thề hứa sắt son
Gót hồng tình tự nửa con tim khờ.*

*Dưới mưa ta dệt vần thơ
Phố thương góc nhớ đợi chờ trăm năm
Mặc cho con tạo xoay vần
Người đầu sông nhớ kẻ gần chân mây.*

*Sài Gòn tháng sáu mưa bay
Tả tơi cánh phượng lòng hoài cố nhân
Mộng đời như áng phù vân
Lần về kỷ niệm đôi vắn nhớ thương.*

Ngọc Quyên

Ân tình nguyện ước đã tàn chưa ?
Ngọc Quyên

TIỀN, QUYÊN, THÔNG TRỊ!

*Năm ông bát trí thâm thì
Trong khi tao... trị, mà đi... lì xì
Âm Ty, Địa Ngục khác gì
Lừng uy đồ chói, nhất nhì: mà, tao!*
Ý Nga, 2-6-2014

VIỆT CỘNG TÌM VIỆT GIAN

*Tha đi, đảng dặn: “Quay về
Mang theo phải đủ phùng hệ háo danh
Thừa hành ý đảng nhanh, lanh
Gian manh, bất chánh, đồng hành cùng ta
Thằng gian chẳng ngán tên tà!”*
Ý Nga, 3-6-2014

VÕ ĐÀI CHÍNH TRỊ

*Tiếp hơi thay vì “knockout”?
Còn cười toe toét khen: -Tao nhân từ!
Bao nhiêu chính khách gật, ừ
Lủ khủ, lủ khủ: Tháng Tư quên rồi?
Hòa! Hòa! Giải! Hợp! Than ôi!*
Ý Nga, 2-6-2014

HẢI ĐĂNG

*Hải đăng chẳng được tới mù
Nếu không lăm kẻ tới u âm sâm!
Thà rằng góp Lửa âm thâm
Mà ai cũng thấy, chẳng làm “hải đăng”*
Ý Nga, 2-6-2014

THAY TÀ QUYÊN BẰNG CHÁNH QUYÊN

*Phải một phen sông thác
Nước mới khác biệt ra
Phải đem thiện thay ác
Dân mới giữ được Nhà!*

*Phải một phen quyết đấu
Chính nghĩa thay gian tà
Dem nét đẹp thay xấu*

RÕ MÒN MỘT!

*Đi lùi đảng vẫn đi... lui
Không xui, cứ ngược! Rách, cùi... đủ chiêu
Không cười, khóc mãi cũng tiêu!
Giàu, nghèo, khỏe, yếu... phải liều mới nên!*
Ý Nga, 2-6-2014

YÊU NƯỚC,

Dân mới hưởng thái hòa!

Ý Nga, 2-6-2014

CHÍNH KHÁCH.

Xin người hãy biết thương dân
Nghe, làm, nói, hiểu: thiện nhân rõ ràng
Chua, cay, mặn, đắng không màng
Ngọt ngào hiến tặng, sử vàng lưu danh.

Ý Nga, 2-6-2014

CÓ ĐỨC MỚI GỌI ĐƯỢC TÀI

Bà con lựa chọn khảm lườn
Ghe chao sóng mạnh cá ươn nháo nhào
Chi bằng thay lăm ồn ào
Ai minh chủ, ai anh hào: một thôi!

Ý Nga, 2-6-2014

ĐỪNG MUA DANH

Ra tài nổi giận thành dài
Thành tâm hiền lộ ra ngoài cho oai
Trang hùng sử hãy ôn bài
Qua con bỉ cực, thái lai dân mừng.

Nhờ thời mới tạo anh hùng!

Ý Nga, 2-6-2014

VƯỜN THƠ EM

Đồng bào, đất nước là hai
Những thương đau đớn, những yêu nhắc hoài
Tuy hai, nhưng một đề tài
Cho thơ kết trái êm tai, xuôi vắn.

Ý Nga, 2-6-2014

Em đi bóng nhỏ chiều vương
Mơ màng phượng tím hơi sương
Khung trời bàng bạc huyền ảo
Mưa bụi giăng mờ luyến thương.

Gió nhẹ lay tà áo tím
Lòng loan vũ khúc nghe thương
Thì thầm lời ai khe khẽ
Bóng cầu xa khuất canh trường.

Màu hoa pensée vẫn vương
Hoàng hôn nhuộm tím tà dương
Đôi thông xạc xào tiếng lá
Thuở nào tình dâng ngọt hương.

Phiên sầu man mác hôn thơ
Thời gian trầm lặng êm mơ
Trăng ngà lung linh ngọn cỏ
Thình không chìm cõi hoang sơ.

Xưa thư nghiêng dòng mực tím
Thời gian nhòa nhạt phôi pha
Tháng ngày mòn phai nhưng nhớ
Sợi tơ duyên mỏng lìa xa.

ĐỖ THỊ MINH GIANG

12-09

chiều tím
Hoàng Hôn

Designed by Kim Loan